

Реєстраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.

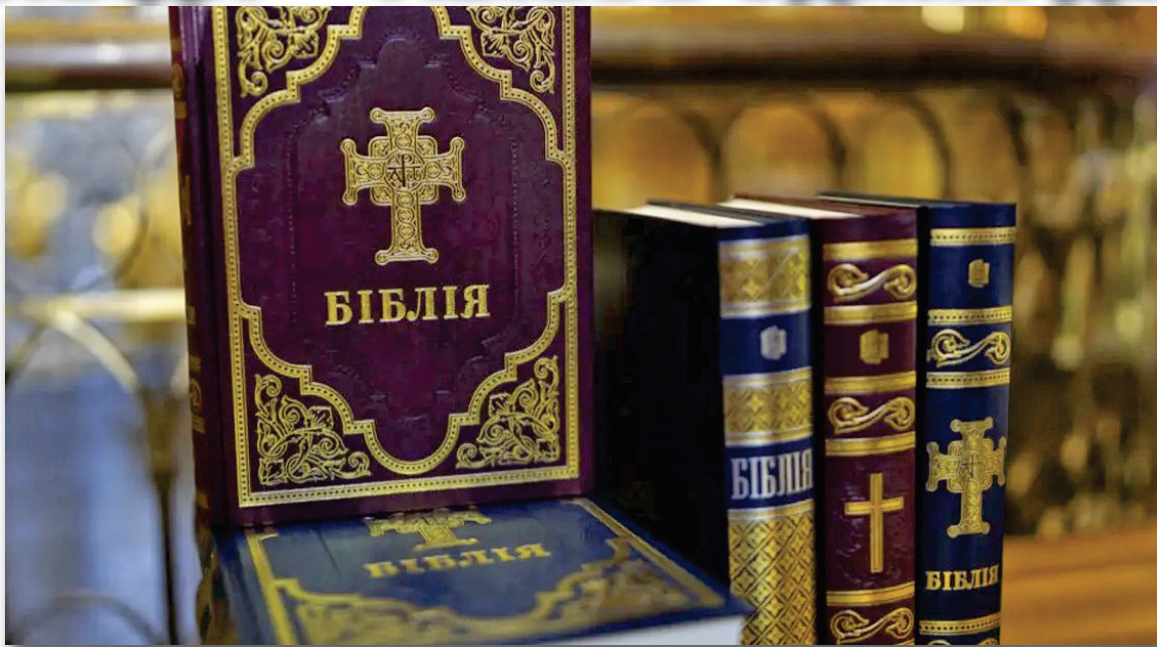
РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

26 ЛИСТОПАДА – МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ БІБЛІЇ

26 листопада християни різних конфесій об'єднуються в читанні Святого Письма, відзначаючи Міжнародний день Біблії. Цей день, що передує Міжнародному тижню Біблії, – символ віри, надії та підтримки в житті.

Ініціатива відзначити Міжнародний день Біблії зародилася в 1940 році, коли група бізнесменів із Нью-Йорка, прагнучи звернути увагу на духовні цінності під час розгортання Другої світової війни, заснувала біблійну асоціацію. Їхньою метою було привернути увагу американців до Біблії у час трагічних подій у Європі.

Заплановану зустріч із президентом США та виступ на радіо NBC у 1941 році, на жаль, затьмарила атака на Перл-Харбор 7 грудня того ж року. Ця подія вивела США з нейтралітету у війні. Проте заплановане читання Біблії на радіо відбулося

і стало джерелом підтримки для багатьох американців.

Сьогодні Біблійна асоціація

продовжує діяльність, перетворивши національне свято на міжнародний захід, що об'єднує християн

у читанні Старого та Нового Заповітів. Люди відкидають свої розбіжності, звертаючись до біблійних текстів

за мудрість та настанови.

Цікаві факти про Біблію

Біблію писали упродовж 1600 років, від XV століття до н. е. до I століття н. е., причому її автори, не знайомі один з одним, змогли висловити єдину концепцію.

У Північній Кореї зберігання або читання Біблії карається смертю – нарівні із покаранням за поширення наркотиків та порнографії.

Щосекунди у світі друкується одна Біблія, що робить її найвідомішою книгою у світі.

У 1631 році була надрукована так звана «Біблія грішника» – через випущену частку «не» в сьомій заповіді текст закликав чинити перелюб.

Міжнародний день Біблії не лише вшановує найпопулярнішу книгу у світі, але й сприяє єдності та духовному відродженню у глобальній християнській спільноті.

Цей день є нагадуванням про силу віри та надії, яку можна черпати на давніх сторінках Святого Письма.

90-ТА РІЧНИЦЯ ГОЛОДОМОРУ-ГЕНОЦИДУ: У КИЄВІ ВІДБУЛАСЯ СПІЛЬНА МОЛИТВА

У столиці України у 90-ту річницю Голодомору-геноциду відбулася спільна молитва в Успенському соборі Києво-Печерської лаври. Молитовний захід, який зібрав лідерів церковних та релігійних організацій, відбувся на тлі найбільшої російської дренової атаки на Київ.

25 листопада, на відзначення 90-ї річниці Голодомору-геноциду, у стінах Успенського собору Києво-Печерської лаври столиці України відбулася молитва в пам'ять жертв Голодомору. Зібралися лідери

різних Церков, духовні голови релігійних установ, військові капелани, а також представники українських Сил безпеки та оборони.

По завершенні молитви лідери Церков та релігійних організацій разом із Президентом України та

вищим військово-політичним керівництвом відвідали Національний музей Голодомору-геноциду.

У ранкових поминальних заходах взяли також участь міжнародні делегації включно з президентом Латвії Едгарсом Рінкевичсом, президентом Швейцарії Аленом Берсе, прем'єр-міністром Литви Інґрідою Шимоніте, а також головами та членами закордонних парламентів і представниками дипломатичного корпусу.

risu.ua.

СТОВІДСОТКОВА ГАРАНТІЯ

Колись ви помрете. Це гарантовано. І коли це станеться, ваші родичі зроблять все, що потрібно. Вас помиють, одягнуть і відвезуть за новою адресою.

Багато хто прийде на похорон, щоб попрощатися з вами. Дехто скасує заручини і відпроситься з роботи, щоб прийти на цвинтар і побачити, як труна з вашим тілом повільно опускається в землю.

Ваші речі продадуть, роздадуть або спалять.

І будьте певні – світ не зупиниться з вашою смертю. Земля і далі буде обертатися навколо своєї осі.

Хтось замінить вас на роботі чи в служінні. Ваше майно перейде спадкоємцям. Люди, які вас знали, можливо, скажуть: «Шкода! Він був ще таким молодим!..»

Ваші друзі плакатимуть за вами – кілька годин, кілька днів чи навіть кілька тижнів... Але потім вони сміятимуться, живучи власним життям.

Хтось сяде на ваш диван і їстиме за вашим столом.

Глибокий біль у вашій оселі триватиме тиждень, два, місяць, рік... Аж поки врешті-решт ви не станете пам'яттю, і ваша історія закінчиться.

Втратиться значення всього: вашого тіла, зовнішнього вигляду, комфорту, грошей, кредитів, майна, кар'єри, банківських рахунків, автомобілів, бізнесу, дипломів, медалей, нагород, подорожей...

У вашому новому житті вам потрібно буде лише одне – любов Небесного Отця, якщо ви встигли прийняти її на землі.

Тому, поки ви ще тут, шукайте Бога і Його любові. Зробіть Його своїм життям, шляхом та метою!

І живіть так, наче сьогодні – це і є ваш останній день.

ЧИ ЗРАДЖУЄ БОГ?

СТОР. 2

БІБЛІЯ ПРО СЕНС ЖИТТЯ

СТОР. 3

СТОР. 6 БЕЗГЛУЗДІ ЗАБОБОНИ

СТОР. 7 БОЖЕ МОВЧАННЯ

ЧИ ЗРАДЖУЄ БОГ?

Ступаючи по галявині, ви не знищите назавжди траву. Уже незабаром вона бадьоро підніметься знову. Але якщо постійно ходити однією й тією ж дорогою, трава таки зів'яне і помре. Якщо ходити тією дорогою далі, на землі утвориться ривець. Саме тому нещасливі думки залишають рубець у нашому розумі. І врешті-решт ми відчуваємо, що радістю сповнитися неможливо. У таку мить здається, що Бог зрадив нас.

Брак віри яскраво демонструють наші думки. Якщо ми думаємо, що ми – нещасливі, це стає визнанням того, у що ми віримо. Чи Бог може зрадити? Ось що каже Біблія: «Бо Христос, коли ми ще були немічні, в призначений час помер за нечестивих» (Римлян 5:6).

Яке Боже рішення на нашу потребу? Христовою смертю на хресті. Через смерть Ісуса на хресті «ми маємо відкуплення кров'ю Його і прощення гріхів» (Колосян 1:14).

Завдяки тому, що Ісус зробив для нас, ми можемо бути прощені!

Деякі люди щиро вважають, що їхнє минуле було настільки поганим, що вони не заслуговують на прощення. Але Бог не хоче, щоб до Нього ставилися так, наче Він людина. Він Всемогутній Бог. Він хоче, щоб ми мали радість, яка походить із віри, що Він цілковито простив нам.

Боже прощення – це доказ того, що Він не покинув нас. Він діяв і діє в наших інтересах. Боже прощення змінить наше життя, якщо тільки ми Йому дозволимо.

Сатана ненавидить «несправедливість» Бога, який прощає людям тільки тому, що вони просять Його про це. І він може раз у раз повторювати: «Ти обманюєш себе, якщо вважаєш, що твій злочин змито тільки тому, що Бог простив тобі».

Ваші спокуси вигадані саме для вас

Нашого ворога тривожить не те, чого ми хочемо, а те, чого хоче Бог. Тому він посилає думки, які здатні перешкодити нам поринути в любов до Бога. Ворог прагне зробити нас нещасливими. Ми мусимо пам'ятати про його хитрощі, щоб чинити опір. І подеколи, щоб зробити нас нещасними, він спокушує нас.

Ворог спокусив Єву через поживу, а Адама – через жінку. Відтоді він вивчає кожну людину, аби визначити, як її спокусити. Він вивчає нашу реакцію на все і чекає найзручнішого моменту, щоб здійснити обраний план.

Усі люди різні. Мільярди очей, мільярди відбитків пальців, трильйони ниток ДНК, і всі – різні. Окрім усіх цих відмінностей, кожна людина має досвід, який робить її унікальною, не подібною на жодного з тих, хто коли-небудь жив на світі. Ніхто не буде думати, почуватися і реагувати так, як ви! Ви унікальні, і ваші спокуси вигадані саме для вас.

Боятися? Так, але правильно!

Щоби почати стосунки з Богом, потрібно проїнятися трепетним страхом до Нього – покірно схилитися і просити Його прощення. Новий Заповіт стверджує: «Усе ж від Бога, Який Ісусом Христом примирив нас із Собою і дав нам служіння примирення» (2 Коринтян 5:18).

Віра в Ісуса веде до примирення з Богом, однак страх може перешкодити близькості з Ним. Страх подібний до води, яка потрапляє в бензобак автомобіля. Вода корисна, але, потрапивши в бак із бензином, вона перемагає силу палива. Страх також корисний, але він може зашкодити близькості з Богом. Інколи ми гадаємо, що страх показує наше смирення, але жодного смирення не вистачить, аби хоч трохи наблизитися до Бога! Тільки через Христа ми отримуємо честь наблизитися до Отця.

Страх – це фізична реальність, що здатна розносити запах. Пригадайте собаку: він нюхом чує страх. Ми не чуємо страхом нюхом, але все одно відчуваємо його.

І ворог докладає максимальних зусиль, аби контролювати нас через страх. Коли Петро спонукав Ісуса не вертатися до Єрусалима, де Його могли убити, він промовляв у страху. Ісус сказав Петрові, що через нього говорить сатана, і відмовився боятися взагалі.

Але якщо ми радіємо в тому, що Бог вчинив для нас, наша радість «підніме крила, як орли» (див. Ісаї 40:31).

Радіти у стражданнях?

А як же наші страждання? Коли ми страждаємо, чи Бог не зраджує нас? Бог має силу поклати край усяким стражданням. Але Він

зацікавлений у чомусь більшому, ніж просто створити для нас комфортні умови. Він хоче, щоб ми зростили в Христі і вчилися використовувати владу, яку Він дав нам. Навіть Ісус вчився на Своїх стражданнях (див. Євреїв 5:8).

Страждання може зробити дещо більше, ніж просто змусити нас страждати. Воно легко опиняється в центрі нашого всесвіту і буде там доти, доки ми не усвідомимо, що насправді центральне місце належить Богові. Бог не дає нам влади припинити всяке страждання – Він дає свободу вирішувати, як ми реагуватимемо на страждання.

Лікарі мають обмежену владу над нашим болем. Знеболювальні зрештою втрачають силу, і тіло з часом стає нечуливим до них. Поступово біль і страждання вкорінюються в нашому тілі й розумі. Ми думаємо: «Якби Бог любив мене, то позбавив би від страждань». Коли Він не відповідає на наші звинувачення або вмовляння, ми відчуваємо скривдженіми або навіть сумніваємося, що Він існує.

Ісусові учні дізналися дивовижні речі про страждання. Вони раділи після того, як їх побили, тому що Бог визнав їх гідними страждати за віру в Ісуса (див. Дії 5:41). Яків сказав: «Майте, брати мої, повну радість, коли впадаєте в усілякі випробування» (Якова 1:2).

Коли ми радіємо в стражданнях, воно більше не має влади над нашими думками. Замість почуватися зрадженими ми будемо наповнені Божою радістю!

Ставлячись так до страждання, учні звільнилися від страху розповідати іншим про Добру Новину. Вони знали, що їм загрожує ув'язнення, побиття і навіть смерть. Проте вони безстрашно звіщали Христове послання людям.

Існують духовні сили, які ненавидять Божий замисел. Вони діють повсякчас, аби зробити нас нещасливими. Один із найкращих способів протистояти цим діям – це нагадувати собі: «Бог діє мені на добро». Це та обітниця, яку Він дає у Римлян 8:28.

Дивлячись на світ навколо, ми бачимо біль, страждання і багато зла. Але Бог не покинув нас. Він має замисел для нашого пропашного, просякнутаго злом світу. Цей світ зрадить вас. Люди зрадять вас. Ви навіть можете зрадити себе самі. Але Бог ніколи вас не зраджував і ніколи не зрадить.

ПРАВИЛЬНІ ЗАПИТАННЯ

«В одній із синагог Він (Христос) навчав у суботу. Там була жінка, що мала духа немочі років вісімнадцять: вона була скорчена і ніяк не могла випростатись...» (Луки 13:10-11).

18 років – цілий пласт життя, протягом якого нещасна жінка не могла нічого робити. Вона навіть жити повною мірою не могла... І Господь зціляє її саме суботнього дня, що викликало шквал обурення з боку начальника синагоги: «Є шість днів, в які дозволено робити; в ті і приходьте зцілятися, а не в день суботній» (вірш 14), – для релігійного лицеміра дотримання ритуалу було куди важливішим, ніж фізичне (утім, як і емоційне) здоров'я одноплемінниці.

Але не будемо зосереджувати на ньому увагу, краще помірковуємо над випадками з Біблії, коли люди отримували зцілення після тривалої хвороби.

А таких випадків у Біблії безліч. Зокрема в Євангелії від Луки ми зустрічаємось із зціленням кровоточивої жінки, яка страждала на недугу 12 років (див. Луки 8:43-44). Інші випадки зцілення, де мова не йде про тривалість хвороби, зовсім не означають, що перебіг тих хвороб був коротким. Скільки, наприклад, тривали біснування людей, чий рідні звертали до Спасителя або Його учнів за допомогою? Мова, більш за все, йшла про роки. А скільки років страждав біснуватий із Гадаринського краю (див. Луки 8:27)? Нам про це нічого не відомо.

Здається, у давні часи люди взагалі по-іншому ставилися до страждань, ніж сьогодні. Люди

обурюються, коли особисто їм або їхнім близьким доводиться терпіти, зазнавати якогось дискомфорту... У біблійні часи в людей із цього приводу не було вибору, у них навіть не було хоча б якихось анальгетиків, щоби втамувати біль. Власне, знеболювальні медичні препарати появились лише півтора століття тому, а до того часу людям доводилося терпіти... або ж помирати в муках при відсутності звичних для нас ліків. А хтось був приречений на багаторічні страждання, як вже згадана скорчена жінка, яка 18 років терпіла від своєї недуги.

Чому Господь зцілив її аж після такого тривалого періоду, чому дав зцілення кровоточивої

жінці лише після 12 років хвороби? З цього приводу можна висувати різні припущення. Скажімо, можна навести Христову відповідь на питання учнів про сліпонародженого: «Хто згрішив – він чи батьки його, що сліпим народився?» – «Ні він не згрішив, ні батьки його, а це для того, щоб відкрилися на ньому діла Божі» (Івана 9:2-3).

Когось, можливо, така відповідь і задовольнить, але в багатьох можуть виникнути наступні запитання: а чому Господь «зволікав» стільки років? Хіба Він не міг раніше зцілити цих людей чи взагалі не допустити хвороб і страждань всього людства?

Такого роду запитань може бути безліч, але навряд чи в цьому списку ви знайдете наступні запитання: а власне, чому Господь допомагає нам? Чому Він, хай і через стільки років, зцілив тих та інших людей? Хіба Він був зобов'язаний це робити? Чому Він, попри всі переступи і злочини людства, продовжує його милувати: наприклад, допоміг людям винайти знеболювальні ліки, щоб нам було легше переносити фізичні страждання?

Погодьтеся, таке рідко можна почути, але саме ці запитання – не побоїмося назвати їх правильними запитаннями – відкриють нам просту біблійну істину: ми, люди, Богу не байдужі, і Він готовий допомогти кожному. Навіть незрозумілим для нас способом і в невідповідний, на нашу думку, час.

ВРЯТУВАТИ УКРАЇНУ МОЖЕ ТІЛЬКИ ДИВО

Це моя особиста думка.

Але не все так погано: ми – країна великої кількості маленьких (та й великих також) чудес.

Ми самі можемо стати Божим дивом. Сьогодні вдячна людина – це вже диво. Чому? Бо наша вдячність – це свідчення панування Христа в нас.

Це свідчить, що ми бачимо більше, ніж просто обставини. Це свідчення віри.

Це свідчить, що ми маємо «пряму спину», ми досі нескорені. Це свідчення сили.

Це свідчить, що ми продовжуємо цінувати життя, що світ для нас – Божий. Це свідчення радості.

Це свідчить, що ми помічаємо людей навколо, що вони для нас ціль, а не засіб. Це свідчення людяності.

Це свідчить, що ми Його учні, тому що Він

Сам вчить нас вдячності.

Це свідчення панування Христа посеред наших ворогів.

У важкі часи бути вдячним – це неприродно. І це вже є дивом.

Якщо ми вдячні – це наше визнання, що Христос – Господь. Ми віримо, а віра рухає гори. Диво врятує нас.

Як вдячній душі зробити крок далі?

Дякувати Богові кожного дня та дивитися очима віри: за що це я можу дякувати?

Дякувати іншим людям, використовуючи різні мови вдячності: час, подарунки, дотики, слова, спільну молитву.

Донатити на ЗСУ, звісно ж.

І похвалити себе. Вам важко, у вас болить, але ви тримаетесь.

Ну, хіба ви не є Божим дивом?

Денис ГОРЕНЬКОВ.

Я БІЛЬШЕ НЕ БУДУ ХОДИТИ ДО ЦЕРКВИ!

Одного разу жінка підійшла до пастора і сказала: «Я більше не буду ходити до церкви». – «Чи можу я запитати, чому?» – «Я бачу, як люди розмовляють по мобільних телефонах під час служіння, дехто обговорює інших, дехто просто живе неправильно. Вони всі – лицеміри!».

Служитель послухав це і сказав:

– Добре, але чи можу я попросити вас щось зробити для мене, перш ніж ви приймете остаточне рішення?

– Звісно.

– Візьміть склянку води і обійдіть церкву двічі так, щоб вода не розхлюпалася...

– Добре, я легко це зроблю.

Коли вона повернулася і сказала, що все зробила, пастор запитав:

– Чи бачили ви когось, хто говорив по телефону, чи пліткував, чи неправильно поводився?

– Ні, як я могла, я ж пильнувала, щоб не

розхлюпати воду!..

І пастор сказав:

– Коли ви приходите до церкви, то маєте бути настільки ж зосереджені на Бозі, як і на цій склянці з водою. Ось чому Ісус сказав: «Йди за Мною». Він не казав йти за іншими християнами.

Нехай ваші відносини з Богом не залежать від того, як інші сприймають Його і як вони поводяться. Нехай вони визначаються вашою глибиною зосередженості на Бозі.

«Думайте про те, що вгорі, а не про те, що на землі» (Колосян 3:2).

БІБЛІЯ ПРО СЕНС ЖИТТЯ

Після роздумів про марність життя в цьому світі Соломон зауважує: «Підсумок усього почутого: Бога бійся, і чини Його заповіді, бо належить це кожній людині! Бо Бог приведе кожну справу на суд, і все потаємне, – чи добре воно, чи лихе!» (Еклезіаста 12:13-14). Наймудріша людина на землі стверджує, що життя полягає у прославленні Бога нашими думками та життям і, відповідно, виконанням Його заповідей, тому що одного разу ми всі постанемо перед Його судом.

На відміну від тих, кого цікавило земне життя, Давид прагнув до майбутнього. Він сказав: «А я в правді побачу обличчя Твоє, і, збудившись, насичусь Твоєю подобою!» (Псалом 16:15). За словами Давида, повне задоволення має настати в той день, коли він прокинеться в майбутньому житті, побачивши Боже лице і маючи Його подобу (1 Івана 3:2).

У Псалмі 72 Асаф говорить, що був спокушений заздрістю до грішників, які видавалися такими безтурботними і будували свою долю, використовуючи обманутих ними людей. Але потім він задумався про їхній кінець. Тоді, на противагу тому, що вони шукали у своєму житті, він у вірші 25 описує те, що мало значення для нього самого: «Хто є мені на небесах,

окрім Тебе? А я при Тобі на землі не бажаю нічого!». Для нього стосунки з Богом були найважливішими у житті.

Апостол Павло порівнює все те, чого він досягнув до того, як повірив у воскреслого Христа, із купою сміття – на противагу бездоганності знання Ісуса Христа – навіть тоді, коли це завдавало страждань і приносило втрати.

У Филип'ян 3:9-10 Павло говорить про своє бажання «виявитися в Ньому не зі своєю праведністю, яка від Закону, але з тією, що через віру в Христа, з праведністю, яка від Бога, через віру; щоб пізнати Його, і силу Його воскресіння, і бути спільником у Його стражданнях, уподібнюючись Його смерті». У Другому посланні до Тимофія 3:12 він знову повторює,

що найважливішим для нього було пізнання Ісуса, перебування в Його праведності через віру і життя в тісному спілкуванні з Ним, незважаючи на всі страждання. Врешті-решт, він прагнув того часу, коли стане частиною «воскресіння з мертвих».

Книга Об'явлення про сенс життя

Остання книга Біблії, Об'явлення, говорить про те, що відбудеться в останній час. Після повернення Христа і Його Тисячолітнього царства на землі грішники воскреснуть, після чого будуть судимі за своїми вчинками і відправлені наввіки в озеро вогняне (Об'явлення 20). Земля і небеса будуть знищені, постануть нове небо і нова земля. Як в Едемському саду, люди будуть знову мешкати з Богом, а Він – з ними (Об'явлення 21:3); усі сліди прокляття землі через гріх людства (печаль, хвороби, біль і смерть) зникнуть (Об'явлення 21:4). Бог говорить, що всі, які витерплять до кінця, успадкують все, і Він буде їхнім Богом, а вони – Його дітьми. І викуплене людство житиме з Богом без гріха і його прокляття у бездоганному світі, маючи бездоганні серця, подібні до Христа (1 Івана 3:2-3).

Ісус про сенс життя

Бог створив людину для спілкування з Ним та іншими людьми, для праці і володарювання над землею. Але після гріхопадіння зв'язок із Богом був утрачений, стосунки з іншими людьми зіпсувалися, праця стала непосильною, і людина почала боротися, аби досягти видимості володарювання над природою, незалежно від того, чи це погода, чи бур'ян у саду. На новому небі і новій землі людина буде знову задіяна у всьому цьому, але вже у відродженому стані бездоганності.

Проте як увійти в ту групу, що потрапить на нове небо і нову землю? Що нам робити для цього зараз? Чи сенс є лише в майбутньому житті, коли прокляття гріха буде забране?

Ісус Христос, Син Божий, залишив Свій дім на небі, цілковито ставши Людиною, водночас повністю залишаючись Богом, і прийшов на землю, щоб заплатити ціну за наше вічне життя, а також за сенс у цьому житті. Наша гріховність відокремилася нас від Бога і призвала

до прокляття, та в Євангелії від Матвія, 1:21, читаємо запевнення, що Ісус «спасе Свій народ від його гріхів».

Сенс життя залежить від походження людини

Якщо все живе виникло в результаті випадковості космічного масштабу (еволюції), тоді ми – просто складні біологічні форми життя, які змогли досягти самосвідомості. Ми безнадійні, бо в житті не існує вищої цілі за виживання і продовження роду, поки наступна випадковість не перенесе нашу форму життя на щабель вище.

Але ми не є результатом випадковості. Істинна наука підтверджує, що факт макроеволюції (переходу від одного виду до інших) є фарсом. Еволюція помилково називається наукою, оскільки насправді вона не є ні повторюваною, ні спостережуваною, а повинна прийматися вірою, як і теорія Творіння.

Вивчаючи мікробіологію, ми побачимо, що імовірності формування навіть найпростіших живих молекул білка просто немає, навіть якщо дати трильйони років для збігу правильного порядку білків у структурі амінокислот. Так само викопні докази не підтримують теорію еволюції. За словами самих еволюціоністів, необхідні численні перехідні форми життя, яких просто не знаходять.

Що підтверджують викопні останки, то це те, про що говориться у першому розділі Біблійної Книги Буття: велика кількість різноманітних видів виникла одночасно, і ці види переважно такі самі, як і ті, що існують сьогодні. Зміни у птахів чи метеликах, які спостерігалися в минулому столітті і наводилися на підтримку еволюції, стосувалися змін усередині виду (мікроеволюція) – чого ні Біблія, ні прихильники теорії Творіння не заперечують.

А дізнаючись все більше і більше про так звану просту клітину, ми знову приходимо до того, що давно проголошувалося в Біблії: життя є результатом існування всеснаючого Творця. А тому якщо сенс життя існує, то лише Бог може вказати, у чому цей сенс полягає.

І Він це робить. Чи почули ви Його?

МОЛИТОВНИЙ ЩИТ ЗАСТУПНИКІВ УКРАЇНИ

Дякуємо Богу

• За те, що споряджає Своїх дітей, і вони несуть Його любов і надію туди, де відчай, біль і зло. Дякуємо, що вони діють не своєю, а Його силою.

• Дякуємо за всі, навіть найменші, успіхи у протистоянні російським агресорам.

• Дякуємо за міжнародну допомогу та підтримку:

– країни Заходу підготували для ЗСУ 100 тисяч бійців;

– рятувальники Кіровоградщини отримали нову спецтехніку;

– Норвегія передала українським прикордонникам мобільний комплекс радіаційного контролю;

– Євросоюз відтермінував платний в'їзд українців до європейських країн;

– Україна отримує зброю на 1,3 млрд євро.

Загрози залишаються

• Постачання США артилерійських снарядів в Україну скоротилося більше ніж на 30% відтоді, як почалася війна Ізраїлю проти ХАМАС.

• Росіяни пошкодили газопроводи у Харківській, Сумській та Хмельницькій областях.

• РФ утримує 11 тис. українських дітей у «таборах перевиховання».

• Новий іранський Shahed-238 складніше виявляти в повітрі.

Молитовні потреби

• Молимося про зниження наступального потенціалу ворога, його деморалізацію. Нехай втрачається будь-який стимул воявати. Молимося про те, щоб «Господь захистив нас від людей насильства, які планують зло в серцях своїх і щодня війни викликають». Нехай Господь

збереже нас від рук нечестивих.

• Молимося про очільників нашої країни, яким Господь довірив у цей час владу. Щоб вони відстоювали інтереси своєї країни і свого народу. Щоб керувалися не жагою власного збагачення, а бажанням змінити на краще свою державу.

• Молимося про зміцнення духа наших воїнів, про Божу підтримку для кожного втомленого, зневіреного, кожного, хто втратив надію. Нехай у них відбудеться дивовижна зустріч із живим Богом, і нехай вони отримають спасіння.

• Молимося про створення в Україні професійної армії, а також нової системи оборонних закупівель, яка включатиме взаємодію з міжнародним партнерами та довгострокове бюджетне планування.

• Молимося про успішну співпрацю всіх наших правоохоронних інституцій, Офісу Генерального прокурора з Міжнародним кримінальним судом, щоб росія була притягнута до відповідальності за скоєні воєнні злочини та були виплачені репарації.

• Молимося про українців в окупованих територіях, які переживають залякування, тортури, переслідування інакомислячих тощо. Просимо Божої допомоги, щоб вони пройшли цей шлях, не втративши надії, і перебували у Христі.

• Молимося за наших братів та сестер, що живуть в окупації. Нехай Господь зміцнить їх, дасть можливість навіть у таких умовах свідчити про Христа, ділитися Його любов'ю. Нехай їх охороняє від зла надприродний Божий покров.

• Молимося про очищення та зміцнення Тіла Христового, про утвердження Церкви в цей час в силі Духа Святого, у безкомпромісності слова істини, про її дієвість і впливовість в Україні та за її межами.

«Будьте витривалі в молитві; чекайте на Божу відповідь на ваші молитви і не забувайте бути вдячними» (Колосян 4:2).

«Господь – моє світло й моє спасіння: кого маю боятися? Господь – мого життя твердиня: кого маю страхатися?» (Псалом 27:1).

Об'єднаймося в спільній молитві!

ВИНОГРАДНА ЛОЗА

«Я – справжня виноградна лоза, а Мій Отець – виноградар. Кожну гілку в Мені, яка не приносить плоду, Він зрізає, а кожну гілку, яка приносить плід, Він очищає, щоб вона приносила ще більше плоду» (Івана 15:1-2).

Головна ідея метафори порівняння Ісуса з виноградною лозою, а Отця з виноградарем – це вказати важливу істину, що християнство націлене на результат, на плоди, на користь, на урожай, на прибуток. Бути Ісусовим учнем, Його послідовником – це значить жити успішно й результативно.

Праця Ісуса – уможливити плодоношення учнів. Праця Отця – очистити, тобто усунути все, що заважає успішному християнському життю: гріхи, незмінений характер, викривлене богослов'я, відокремленість.

«Ви вже чисті через Слово, яке Я вам сказав. Перебувайте в Мені, а Я – у вас. Жодна гілка не може сама по собі приносити плоду, якщо не перебуває в лозі. Так і ви не зможете принести плоду, якщо не перебуваєте в Мені» (Івана 15:3-4).

Прийняття Ісусового вчення, послух Йому і слідування за Господом очищає нас. Але зберегтися у «робочому» стані для плідного християнського життя і служіння можна лише через радикальну прив'язаність і тотальну залежність від Господа Ісуса.

«Перебуває» – це активна праця учня, щоб триматися віри, надії, любові Свого Вчителя. Це сильне слово активного ставлення до Ісуса. Це поняття ототожнення віруючого з Ісусом,

коли для людини Господь стає не просто головним героєм всього життя, але мірилом і масштабом всього. Коли Ісусове вчення стає основою цінностей і життєвим дороговказом, дорогою любові до Господа і ближнього.

Таке ставлення можливе лише на основі любові до Об'єкта своєї віри. Ця любов занурює у близькі і тривалі стосунки, в яких вивчення Слова і молитва перестають бути релігійними вправами, а стають базовою й постійною частиною живого діалогу з Другом, Господом, Спасителем.

«Я – виноградна лоза, а ви – гілки. Хто перебуває в Мені, а Я в ньому, той приносить багатий плід, бо без Мене нічого не можете зробити. Якщо хтось не перебуває в Мені, той мов гілка, яку викидають, і вона засихає. Такі збирають, кидають у вогонь та спалюють» (Івана 15:5-6).

Закликаючи Своїх учнів «перебувати в Ньому», Ісус закликає їх перебувати в Його любові.

Ісусова любов до Бога і людей привела Його на хрест. Куди веде вас ваша любов до Бога і до людей?..

ДЕНЬ ГІДНОСТІ ТА СВОБОДИ

Помаранчева революція, Революція гідності, російсько-українська війна, яка почалася 2014 року, – усе це події, нанизані на одну нитку новітньої української історії. Події, що відривають нас від всього російського та радянського.

Яка ціна гідності? Яка ціна свободи? Найкраще на ці запитання можуть відповісти ті, кого вже немає, ті, хто сумує за тими, кого вже немає, і ті, кого може не стати прямо зараз.

Можна і треба говорити про проблеми,

корупцію, зловживання, і з цим безперечно потрібно боротися, але – любити Батьківщину можна незважаючи на це.

Якби любов була виключно раціональною категорією, то це була б не любов. Ми любимо Україну і завдяки, і всупереч.

Війна показала, що концентрація гідних та вільних людей в Україні надзвичайно висока.

Українські герої минулого, герої Небесної сотні, сучасні воїни вже зробили все, щоб це було більше, ніж День гідності та свободи.

Історія України – це, власне, і є історія гідності та свободи.

Назар САВЧУК.

ПРИЙМИ ПРОЩЕННЯ!

Усі ми переживали ситуації, що завдавали болю й призводили до образ. Однак, якщо бути чесним, то часто трапляється й зворотне – ранять не лише нас, але й ми самі. Майже в кожного були рішення, про які ми жалкуємо, чи вчинки, яких соромимося... Можливо, через вас постраждали інші, а може, про це ніхто й не підозрює, але достатньо того, що знає Бог і береже у спогадах ваша власна пам'ять.

У середині кожної людини є своєрідний «датчик», який фіксує будь-яке порушення принципів моралі. Це наша совість. Її голос можна заглушити чи вдати, що все гаразд, але проблема від цього не зникне.

Кажуть, під час Чорнобильської аварії на станції було всього два пристрої, які вимірювали рівень радіації. Перший завжди показував цифри, потрібні керівництву, а другий був захований у сейфі, щоб ніхто не знав правду. Як наслідок відсутності реальної інформації – багато людей отримали смертельну дозу опромінення.

Ви питаєте: що ж із цим робити? Як жити, розуміючи, що багато речей не такі? Відповідь водночас і проста, і складна: у цьому світі за все доводиться

платити. Не зараз – то потім.

Вихід лише один – як ми знаємо, Бог вирішив зробити це замість нас. Його Син помер на хресті, взявши на Себе те, що заслужили ми, і тепер кожен постав перед вибором – розплачуватися самому чи прийняти дар Божого прощення.

Якщо ви хочете позбутися почуття вини, просто покайтеся перед Господом. Я люблю повторювати, що після ширшої молитви Він дивиться на нас як на новонароджених немовлят, які ще не встигли зробити жодного неправильного вчинку. Бо коли ми «визнаємо свої гріхи, то Він, вірний і праведний, щоби простити нам гріхи й очистити нас від усякої неправди» (1 Івана 1:9).

Микола САВЧУК.

КОЛИ ЗДАЄТЬСЯ, ЩО БОГ НЕ ВІДПОВІДАЄ

Ви розпачливо шукаєте докази, що Бог готовий втрутитися в складні ситуації вашого життя? Може, у вас є молитва без відповіді, над якою ви вже пролили чимало сліз, або стосунки, які й дуже просите Бога налагодити. Або біль, який ви просите втишити. Знаю, як буває важко в таких ситуаціях.

А ще знаю: ворог дуже хоче, щоб ви вважали, ніби Бог вас ігнорує. Насправді Бог дуже хоче допомагати у стражданнях. Але щоб допомагати, Він має нас змінити. Адже Він любить нас.

Тому, перш ніж говорити про несправджені очікування, біль і малі та великі розчарування, я хочу виокремити три твердження: Бог прагне допомагати вам; Бог прагне перемінити вас; Бог вас любить.

Нас часто намагаються обманути, і ми віримо в цей обман, хоча істини зі Святого Письма розбивають ущент цю брехню. Коли ми проголошуємо Божу істину, то виголошуємо вирок обману ворога.

Бог прагне допомагати вам

Обман: здається, нічого не змінюється. Мабуть, Бог ігнорує мої крики про допомогу.

Істина: «Непохитно надіюсь на Господа, і Він прихилився до мене, і благання моє Він почув. Витяг мене Він із згубної ями, із багна болотистого, і поставив на скелі ноги мої, і зміцнив мої стопи» (Псалом 39:2-3).

Обман: Я не впевнена, що Бог бачить мене і піклується про мене. Здається, мої молитви лунають даремно.

Істина: «Чи не два горобці продаються за гріш? А на землю із них ні один не впаде без волі Отця вашого. А вам і волосся все на голові пороховано. Отож, не лякайтесь, бо вартніші ви за багатьох горобців» (Матвія 10:29-31).

Обман: Бог, напевно, уже страшенно стомився – і від мене, і від усіх моїх слабкостей.

Істина: «Хіба ж ти не знаєш, або ти не чув: Бог відвічний Господь, що кінці землі Він створив?

Він не змучується та не втомлюється, і не збагнений розум Його. Він змученому дає силу, а безсилому міць» (Ісаї 40:28-29).

Обман: Бог не може допомогти такій людині, як я.

Істина: «Бо кого Він передбачив, тих і призначив, щоб були подібні до образу Сина Його, щоб Він був перворідним поміж багатьма братами» (Римлян 8:29).

Обман: Бог зневірився в мені.

Істина: «Я певний того, що той, хто в вас розпочав добре діло, виконає його аж до дня Христа Ісуса» (Філіп'яни 1:6).

Обман: Бог хоче, щоб я взяла

себе в руки.

Істина: «Бо то Бог викликає в вас і хотіння, і чин за доброю волею Своєю» (Філіп'яни 2:13).

Обман: Я не достойна Божої любові.

Істина: «Бо навряд чи помре хто за праведника, ще бо за доброго може хто й відважитися вмерти. А Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками» (Римлян 5:7-8).

Обман: Якби Бог по-справжньому любив мене, Він не допустив би в моєму житті стільки болю.

Істина: «Майте, брати мої, повну радість, коли впадаєте в усілякі випробовування, знаючи, що досвідчення вашої віри дає терпеливість. А терпеливість нехай має чин досконалий, щоб ви досконали та бездоганні були, і недостачі ні в чому не мали» (Якова 1:2-4).

Обман: Якщо я відверто розповім Богові про свої почуття, Він розчарується в мені й перестане мене любити.

Істина: «Мій народе, кожного часу надійтесь на Нього, серце своє перед Ним виливайте, Бог для нас пристановище!» (Псалом 62:9).

(За книгою Лізи ТЕРКЕРСТ «Усе мало би бути по-іншому»).

КІЛЬКА УРОКІВ ІЗ ЖИТТЯ МАРІЇ

У житті Марії, як і в житті кожного з нас, також були несприятливі обставини. Тобто її місія теж починалася із проблеми.

Вона була заручена із Йосипом, а в єврейській культурі це вважалося офіційним весіллям, бо був укладений договір між двома сім'ями, за наречену була заплачена ціна, молоді пили вино з однієї чаші (саме чаша символізує укладення договору), і тепер нареченій треба було просто чекати в батьківському домі, коли наречений збуде для них житло й повернеться по неї (Нічого вам не нагадує?).

На долю юної дівчини випали нелегкі випробування, але вона блискуче впоралася із ними.

Бог був найбільшою цінністю її життя.

Все, що вона робила і чим жила, було засноване на любові до Бога і Його заповідей.

І народ не був вірним Богу, не оцінив всі блага і щедроти Божі, тому вона, своєю чергою, хотіла бути вірною Йому за будь-яких обставин.

Вона знала, що колись одній дівчині з її народу випаде честь народити Месію. Їй здавалося, що вірність Богу буде найкращим критерієм для цього вибору.

Коли їй з'явився ангел, вона зрозуміла, що суміш щастя від

особливої місії і страху перед майбутнім випробуванням – рівнозначні. І лише сформовані раніше цінності допомагають у вирішальний момент схилитися на бік довіри Богу.

Чого я вчуся від Марії

Коли опиняєшся в ситуації, де постає вибір між життям і смертю, добром і злом, честю і соромом, відкиненням і покорою, – завжди варто вибирати те, за що доведеться заплатити високу ціну. І вартість жертви визначить нагороду у майбутньому.

Любити Бога так, щоб у вирішальний момент духовної битви єдиною і найвищою метою життя була вірність Богу.

Щоб моя жертва мала правильні мотиви – любов до Бога і бажання виконати Його волю, якою б вона не була.

Щоб я любила Бога настільки, що коли доведеться втратити все у житті (повагу, репутацію, авторитет, здоров'я тощо) – Бога для мене було достатньо.

Вірність Богові – найкращий критерій для виконання будь-якої місії, покладеної на нас.

Кожна жінка має місію. Бог оцінює її не за величиною, але за вірністю!

Світлана ГАЛЮК.

ВІКТОР КЛЕЦЬ: «Я РОЗУМІВ, ЩО ТРЕБА БУТИ ПОРУЧ З ЛЮДЬМИ»

Сумщину однією з перших атакували ворожі війська, і вона зазнала й зазнає досі великих руйнувань. Але місцеві церкви з перших днів війни мобілізувалися для допомоги своїм односельцям. І ця праця триває дотепер. Як діє церква в час війни? У чому вбачає свою роль та призначення? З якими труднощами стикається і якою бачить свою роль у суспільстві в майбутньому? Про це розмовляємо з єпископом Віктором Клецем, старшим пресвітером Сумської області.

– Вікторе Віталійовичу, як ви зустріли війну? Якими були ваші перші дії та думки?

– Коли настав цей зловісний ранок, мене пробудив телефонним дзвінком один зі служителів, який і сказав, що почалася війна. Я піднявся й став телефонувати до служителів, які живуть неподалік кордону. І вони підтвердили найстрашніше. Сестри з

Юнаківки навіть зняли відео, як колони військової техніки їхала з боку Росії в наш бік. Ми радилися, як діяти далі. Я написав у нашу спільну групу пораду – бути мудрими в цей непростий час, просив прийняти не легке рішення щодо того, лишитися чи евакуюватися або ж хоча б евакуювати сім'ю.

Сам я вирішив залишатися на місці

й був готовий підтримувати служителів, які потребували допомоги, а також людей, які жили поруч. Після того ми почали діяти.

– Як відомо, у перші дні війни Суми були в облозі військ рф. Що ви в цей час робили? Із якими викликами стикнулися?

– Намагалися зорієнтуватися в ситуації й підтримувати людей. Ми розуміли, що дуже скоро в магазинах зникнуть продукти. Може статися так, що закінчиться вода. Тому ми стали запасатися, чим тільки могли. Не зважали на ціни, бо розуміли, що дешевше не буде. Ми мали електрогенератор бензиновий, тому підготували все потрібне для нього, бо знали, що може зникнути світло, а людям треба буде заряджати телефони.

А потім до церкви стали приходити люди. Вони потребували і матеріальної, і духовної підтримки. Нас запитували, як виживати. І ми служили їм, чим могли.

Згодом виникла гостра потреба в евакуації, бо не всі люди могли виїхати самостійно. Було багато старших людей, які не мали ні транспорту, ні рідних, ні близьких. Допомагали багатодітним сім'ям виїхати на безпечніші території.

– Ви самі родом із Заходу України. Чому самі не виїхали, маючи таку можливість?

– Найперше, християнський, а разом із тим і моральний обов'язок тримав мене там. Я вже тридцять років дотичний до Сумщини. Ще в 1993 році ми стали тут організовувати церкви. Служили людям, підтримували їх духовно, тому в час, коли в їхнє життя прийшла така небезпека, я відчував, що маю бути поруч із ними.

Хто, як не ми, християни, які знають живого Бога, можемо допомогти людям, коли вони розгублені, виснажені, коли кожен сам за себе. Бог покликав нас стати відповіддю на їхні потреби. Тому в мене навіть думки

не було, що я залишу людей і кудись поїду. Тим більше, що мої друзі з маленкими дітками, які жили ближче біля кордону, були в набагато важчих умовах.

– Де ви брали ресурси, щоб підтримувати людей матеріально?

– З перших же днів, завдяки вірним людям із Заходу України, до нас потоком стали надходити продукти харчування, засоби гігієни. І люди привозили їх попри небезпеку. Виїхати з міста ми ще могли «зеленим коридором». Ми були попереджені, що ніхто не гарантує нам безпеки. Я застерігав братів, які запитували мене, чи треба підвезти ще щось. Але вони мені на це відповідали: «Ти скажи лише, чи маєте потребу в тому чи іншому, а доставити – то вже наша проблема». І люди, ризикуючи життям, підвозили нам усе необхідне. А на зворотному шляху вивозили людей, які хотіли евакуюватися з міста.

– В Україні нині дуже багато травмованих людей. Чи можливо вилікувати ці рани й ці травми?

– Вже важко просто слухати розповіді мешканців різних сіл про те, що вони бачили й пережили. Одна депутатка розповіла, що в перший же день її брата та інших 17 хлопців, які брали участь в АТО, узяли в полон і тривалий час ніхто не знав їхньої долі. Ця жінка була настільки пригнічена, що ми не знали, як можна її розрадити.

Я не мав досвіду праці з такими людьми, але відчув, що передусім варто вислухати людину й певною мірою пережити те, що переживає вона, поставивши себе на її місце. І тільки тоді можна знайти слова розради, які допоможуть. Слухаючи такі розповіді, я відчував, як Господь вкладає в моє серце й в мої уста слова втіхи. Ми молилися з цими людьми, просили в Господа підтримки й сили проходити через усі життєві випробування.

– Яка нині ситуація на Сумщині?

– Якщо говорити про нашу працю, то бачу певні оптимістичні моменти. Усі служителі працюють і налаштовані на те, щоб працювати і надалі. І я бачу в цьому великий позитив, що люди, покликані служити іншим, готові робити це, незважаючи ні на що.

Проте проблема на наших територіях не зникла. Нашою військовою адміністрацією було прийняте рішення про примусове відселення людей, які живуть біля кордону, у п'ятикілометровій зоні. Ці люди переселяються в Суми чи інші міста області. І нам дуже шкоди, що вони змушені залишати все нажите за роки життя добро. Люди це дуже важко переносять, хоча й розуміють, як і ми, що найдорогоціннішим є саме життя. Тому намагаємося максимально підтримати цих людей.

І ще одна ситуація. Зовсім недавно я спілкувався з братом із Шалигіно. Це село під самим кордоном. Я думаю, що ці люди також будуть виїжджати, бо напередодні поблизу цього села сталася трагедія. Мама й син їхали на мопеді в село – і дорогою їх розстріляла російська диверсійна група. Але служитель каже: «Ми хочемо тут служити людям і надалі, а ще хочемо придбати будинок, який ми орендували для служіння. Маємо велику потребу в цьому, бо люди активно відвідують церкву».

Тобто ситуація така трагічна, але в ній є й оптимістичне. Бог мотивує людей шукати Його, мотивує служити людям, які цього потребують.

– Що би ви побажали людям, які втратили надію й не знають, як жити далі?

– Берегти в серці віру в Бога, ніколи її не втрачати. Довіряймо Богові, бо Він може і хоче допомогти всім, хто приходиться до Нього.

Розмовляла Галина ФУРМАН.

СМЕРТЬ НЕ СТРАШНА, КОЛИ ЖИТТЯ - ХРИСТОС

«Нехай Боже ім'я буде благословенне!» – сказав праведник Йов, коли йому довелося пережити складні обставини. Для нас це приклад того, як реагувати на життєві труднощі, яких зараз пребагато: благословляючи й прославляючи ім'я Господнє.

Слово «смерть» нині часто звучить у розмовах українців, та до нього не можна звикнути. Адже Господь не задумував людину смертною, Він створив її вічною, давши вибір: слухатися Його або ж не слухатися. Що обрала людина, ми знаємо з оповіді про Адама та Єву, і наслідком цього вибору стала смерть.

Згідно зі статистикою, 100 відсотків людей, які народжуються на землі, помирають. Про це не хоче говорити молодь, не люблять згадувати старші, але смерть неодмінно настане. І ми повинні розуміти, що момент розлуки із землею запланований і для нас. Це незаперечна істина! Правда і в тому, що померти потрібно правильно. А як це?

Відповідь на це запитання знайдемо в біблійній книзі Об'явлення. Це об'явлення отримав апостол Іван, коли перебував в ув'язненні за Боже Слово. Навколо Божого слуги, окрім моря, були такі ж ув'язнені, які від важких умов життя щодня слізьми поливали землю. Та це не перешкоджає Івану перебувати в душі. Господнього дня він почув гучний голос, який звернувся до нього: «І почув я голос із неба, що до мене казав: «Напиши: «Блаженні ті мертві, хто з цього часу вмирає

в Господі!» (Об'явлення 14:13).

Отож серед безлічі голосів важливо почути саме голос із неба, який сповіщає про речі вічної ваги. Цей голос наказав Іванові: «Напиши!». І те, що він написав, читали люди і в I, і в X, і навіть у XXI столітті. Цей голос із неба завжди актуальний, незмінний, він промовляє: «Блаженні ті мертві, хто з цього часу вмирає в Господі».

Мертві – блаженні?

«Блаженні мертві...» Виявляється, мертві мають різний статус – є мертві «блаженні», а є мертві «нешасні».

Як же бути зарахованим до числа перших? Що для цього потрібно зробити? Відповідь очевидна – умерти в Господі. Що це значить? Ми думаємо, що померти в колі сім'ї – хороший варіант; непогано померти, нажившись і наситившись днями; краще помирати, не обтяжившись ніякою хворобою. Але, зауважте, голос із неба не згадує жодного з цих варіантів. Бо померти в Господі можна тільки тоді, коли ти живеш у Ньому.

Щоб пояснити цю думку, нагадаю стародавню оповідь зі Священного Писання, у якій розповідається про Рахав. Жінка прийняла вивідувачів, котрі прийшли оглянути місто Єрихон, перш ніж його завоювати, і уклала з ними договір: хто буде у її домі – залишиться в живих. Уявіть, скільки зусиль приклала Рахав, щоби переконати батька, матір, своїх братів, сестер – усю родину. Мабуть, казала: «Ходіть до мого дому, тут ви будете в надійному місці, у безпеці, бо Єрихон приречений, він загине. Тільки в моєму домі ви зможете спастися». Так і сталося: місто було знищено, лише ті, хто ховався в домі Рахав, залишилися живими та неушкодженими.

Для нас сьогодні теж є безпечне місце на землі – в Ісусі Христі. Варто в Ньому жити (згідно з Його заповідями), про Нього думати (про Його жертву), Йому служити всім серцем (роблячи добро ближньому). Померти в Господі, живучи в Ньому, – це найблаженніша доля.

Ми всі помремо, але як? Чи будемо ми блаженними? Це залежить від того, чи перебували ми в Ньому, чи пов'язали своє життя з Ісусом Христом.

Будуймо стосунки з Ісусом!

Можливо, ви живете в затишному домі, їдете дорогим автомобілем, обідаєте в елітних ресторанах, перебуваєте в колі авторитетних і шанованих людей, але зрештою це все не матиме значення, окрім відповіді самому собі на запитання: «А ми перебували в Ісусі?».

Як то – в Ісусі? Це ж не будинок, куди легко зайти, не автомобіль, у який можна сісти. Думаю, кожен переживав особливі моменти щастя або горя. Куди б ми не йшли, що б не робили – ці обставини і люди були в наших думках, у нашому серці. Ось що значить – жити в Христі! Він реальний! Він воскрес! Із Ним можна постійно спілкуватися. Варто лише звернутися до Нього через молитву покаяння, визнати себе грішником, розпочати жити з Ним.

Смерть не буде страшна, коли життя – Христос! Як і де би не закінчилися дні нашого земного буття, ми в Христі, ми йдемо до Нього, ми будемо там, де Він.

Нехай Господь поблагословить усіх вас, дорогі друзі, щоб це блаженство було і в вашому сьогодні, і у вічному майбутньому.

Богдан КРАВЧУК.

ЩИРА ВДЯЧНІСТЬ

«Подяку складайте за все, бо така Божа воля про вас у Христі Ісусі» (1 Солунян 5:18).

Звичайна логіка підказує, що спочатку потрібно отримати щось, а потім вже за це дякувати. Але, на мою думку, така логіка егоїстична. Щира вдячність має передувати отриманому дару. Якщо людина вважає, що їй винні за замовчуванням, що хтось зобов'язаний їй щось дати – скоріше за все, не буде ні дару, ні вдячності. Бо тут діє не логіка благодаті, а логіка маніпуляції й обміну – або я зроблю так, що ви самі захочете мені дати, або ви дасте мені в обмін на те, що дам вам я.

Якщо ми виберемо стан вдячності, весь світ постане в іншому світлі – у світлі благодаті. Неприємності тоді обертаються користю, а труднощі – радістю. І життя стане багатим, якщо будемо вдячні за нього Богу.

Ми не отримали чогось доброго не тому, що цього бракує або нам не хочуть цього дати. Ми не отримуємо більшого, бо не дякуємо за те, що вже маємо. Життя саме собою – це найвеличніший дар від Бога. І коли ми приймемо його зі всіма труднощами, але із вдячністю, воно відкриється перед нами у всьому своєму багатстві.

Михайло ЧЕРЕНКОВ.

БЕЗГЛУЗДІ ЗАБОБОНИ

«... Ідол у світі ніщо і немає іншого Бога, крім Єдиного. Бо хоч і є так звані боги, чи на небі, чи на землі, – так як є багато богів і господарів багато, – але в нас один Бог-Отець, від Якого все, і ми для Нього, і один Господь Ісус Христос, через Якого все, і ми через Нього» (1 Коринтян 8:4-6).

Проте світ не хоче сприймати цієї біблійної істини, через те починає шукати ідолів, таких собі ручних божок, яким легко поклонитися і якими можна керувати, – щоб потім вони почали керувати людьми.

До цих рукотворних ідолів варто віднести і всілякі забобони, адже їх створюють для задоволення власних потреб: виступати своєрідним захистом від малозрозумілих речей або ж виправданням власних негараздів. Як, наприклад, день не вдався не через те, що ти належним чином не підготувався, а через те, що чорна кішка дорогу перебігла, тобто винний не ти, винна кішка.

Але недаремно про небезпеку поклоніння ідолам попереджає Біблія, адже ідоли відвертають людей від поклоніння Богові, а також впливають на їх поведінку та сприйняття світу цього. Кішка дорогу перебігла – неодмінно має статися щось погане, і – станеться, адже віра дуже дієва річ (Матвія 9:29). Навіть якщо це віра в забобони.

Тому варто з'ясувати причини деяких забобонів, щоб показати їх безглуздість навіть не з духовного, а зі світського погляду. Бо надприродне лишається глибоко вкоріненим у нашій уяві, а певні страхи чи ірраціональні переконання – так звані забобони – все ще впливають, коли ми навіть цього не усвідомлюємо. Стійке існування забобонів можна частково пояснити тим, що останні можуть, як це не парадоксально, бути такою собі формою захисту.

Фактично, це дає ілюзію контролю,

пропонуючи просту відповідь на почуття безпорадності, яке ми іноді відчуваємо. Начебто коли ми встановимо причинно-наслідковий зв'язок, передбачуване стане більше передбачуваним, а отже, не таким страшним.

Але які забобони найпоширеніші?

Число 13

13 – вельми символічне число із суперечливим значенням. Каталізатор удачі або провісник нещастя – його трактування варіюється залежно від обставин і людей. Якщо п'ятниця, 13-те, – улюблений день любителів лотереї, то знайдуться ті, хто жажнеється при необхідності сісти за стіл із 12 іншими гостями, а для деякого це справжня фобія, яка навіть має назву: трискайдекафобія (із гр.) – буквально страх перед числом 13.

Жахлива репутація числа 13 має безліч пояснень. По-перше, його можна розглядати як джерело дисбалансу,

оскільки воно йде після числа 12, що символізує досконалу реалізацію: у році дванадцять місяців, що відповідають дванадцяти сузір'ям зодіаку; день і ніч складаються з дванадцяти годин. Отже, 13-те число знаменує фатальний спад у бік хаосу.

Сьогодні сліди цього марновірства видно практично всюди. У деяких будівлях немає тринадцятого поверху – є поверх 12В. У багатьох аеропортах марно шукати вихід на посадку під номером 13, а в багатьох готелях за номером 12 одразу йде 14. Утім, в Японії таку саму погану репутацію має число 4, вимова якого схожа зі словом «смерть».

Чорна кішка

Скажемо відразу, нічого зловісного в чорних котах немає. Це просто колір їхньої шерсті. Стародавні єгиптяни, відомі любителі кішок, шанували їх особливим чином, бо пов'язували їхній колір із кольором мулу, який, відклавшись під час розливів

Нілу, робив ґрунт родючим.

На жаль, у Середньовіччі чорних кішок демонізували, вважаючи їх супутниками і реінкарнацією відьом, а тому винищували, і це призвело до збільшення популяції шурів і, як наслідок, – до епідемії чуми.

Відтоді і вважають, що чорні коті приносять нещастя, особливо якщо перебіжуть дорогу. Хоча за британською традицією наближення чорної кішки приносить удачу. Шотландська приказка навіть говорить, що якщо ганком будинку пройде чорна кішка, господар процвітає.

Розбите дзеркало

Дзеркало – предмет, який завжди асоціювався з надприродним. Оскільки воно відображає наш образ навпаки, вважається, що воно здатне показати справжню сутність людини, її душу, або є дверима в інший вимір. Ці теми часто експлуатуються в літературі та кіно.

Але чому така поширена думка, що

розбите дзеркало приносить нещастя? Найімовірніше, це пов'язане з природою дзеркала відбивати зображення: якщо чиесь зображення знищене, можна повірити, що фізична людина також постраждає (ще один такий міф пов'язаний із портретами та фото).

У Європі поширене повір'я, згідно з яким під час поминок дух померлої людини може бути ув'язненим у дзеркалі. Тому після смерті людини дзеркала в завішують. А віра, що невдача, спричинена розбитим дзеркалом, триває сім років, сягає давніх римлян. Вони були переконані, що душа й тіло відроджуються кожні сім років, отже, розбите дзеркало начебто визволяє дух, який протягом цього терміну не відпочиває до наступного переродження.

А найбільш прозаїчною причиною вважати розбите дзеркало поганою прикметою є його ціна. Колись цей аксесуар дуже дорого коштував. І його берегли від пошкодження.

Розсипана сіль

Сім років негараздів обіцяють і тим, хто розсипле сіль. Це переконання має доволі матеріалістичне пояснення і сягає часів, коли сіль була надзвичайно цінним товаром. Звідси й уявлення про те, що втрата солі обіцяє нещастя. Тепер, коли сіль подешевшала, її можна розсипати.

Ще один забобон був поширеним за часів срср: люди вірили, що походять від мавп, а ті натомість перетворилися з риб, яким чогось надумалося вилізти з океану. Звучить смішно, але багато хто продовжує вірити в це і сьогодні. Утім – як і в багато інших безглуздів забобонів.

GOD.IN.UA.

ЯК ЦИФРОВІ ПРИСТРОЇ ВПЛИВАЮТЬ НА РОЗВИТОК ДИТЯЧОГО МОЗКУ: НОВІ НАУКОВІ ВИСНОВКИ

Нове наукове дослідження виявляє, що тривале використання цифрових пристроїв має значний вплив на розвиток дитячого мозку. Дослідники з Китаю, аналізуючи нейровізуалізаційні дані 33 досліджень, встановили переважно негативні наслідки для когнітивних функцій дітей віком від пів року до 12 років.

Джерело Medical Xpress, посилаючись на огляд, опублікований у журналі Early Education and Development, повідомляє про значний вплив цифрових технологій на мозкову активність дітей. Вчені з Китаю проаналізували осяжні дані, охоплюючи понад 30

тисяч учасників, щоб вивчити цей вплив.

Різноманітні форми використання гаджетів, включаючи ігри, перегляд і редагування відео, а також пошук інформації в інтернеті, були об'єктом дослідження. Основний акцент був зроблений на зміни, які

відбуваються в префронтальній корі (відповідає за виконавчі функції), тім'яній (сенсорна інформація) та скроневої (візуальна інформація) частинах мозку.

Найчастіше спостерігалися негативні наслідки – такі, як порушення уваги, контролю над виконавчими функціями, інгібіторного контролю, когнітивних процесів та функціонального зв'язку. Зокрема було встановлено, що активне використання інтернету та відеоігор призводить до негативних змін у мозку.

LIFE.PRAVDA.COM.UA.

БІЛЬШІСТЬ ГРОМАДЯН УКРАЇНИ ПОВНІСТЮ ПРИПИНИЛИ КОРИСТУВАННЯ РОСІЙСЬКОМОВНИМ КОНТЕНТОМ

Події війни спонукали 62% українців відмовитись від російськомовних медіа, засвідчує нещодавнє соціологічне дослідження. В Укрінформі представлені результати опитування, що висвітлюють зміни культурних практик серед населення.

Дослідження показало, що війна внесла корективи в мовні звички 78% опитаних українців, тоді як для 22% ситуація залишилася незмінною.

В інформаційному просторі України відбулася значна мовна зміна: 62% громадян

перейшли на українськомовні медіа, 31% українців скоротили споживання російськомовного контенту, а 7% переорієнтувались на інші іноземні мови, виключаючи російську.

Протягом війни 59% респондентів змінили свої переваги щодо жанрів контенту, переходячи до читання новин, політичного аналізу та перегляду політичних шоу, тоді як 14% надали перевагу документальним фільмам і лише 13% звернулись до розважальних програм.

Аналіз охопив кількісні та якісні параметри культурного життя у мирний та воєнний час, включаючи порівняння культурних потреб різних регіонів, що по-різному відчували наслідки війни.

UKRINFORM.

СПРАВЖНЯ ЦІННІСТЬ

«В одного багатого чоловіка добре вродила нива. І міркував він сам собі: що мені робити? Немає куди мені зібрати плодів моїх. І сказав: ось що зроблю – зруйную житниці мої та збудую більші, і зберу туди весь хліб мій і все добро моє. І скажу душі моїй: душе, багато маєш добра, що лежить у тебе на багато років: спочивай, їж, пий, веселись...» (Луки 12:16-19).

І що сказав про нього Господь? Багатій неналежним чином користувався дорученими йому земними благами, тому й почув такі слова: «Нерозумний! Цієї ночі душу твою візьмуть у тебе; кому ж дістанеться те, що ти наготував?» (в. 20).

Тобто Господь дає кожному певну кількість матеріальних благ і талантів. Дає не тільки задля задоволення власних потреб, але і для допомоги нужденним, кому, як кажуть, не так поталанило в житті. Проте багато мало турбували проблеми інших людей (якщо турбували взагалі), через те він і перемішався збереженням отриманого збіжжя замість того, щоб поділитися надлишком врожаю з убогими одноплемінниками (до речі,

до цього закликав Закон Мойсея).

Щоб зрозуміти всю безглуздість поведінки нерозумного багача, варто подивитися на його антипода, тобто людину з протилежними поглядами на життя та місце в цьому світі. І на цю роль добре годиться жінка на ім'я Тавіта, з якою ми зустрічаємося лише в одному розділі Дій святих апостолів.

Чим же вона запам'яталася читачам Біблії? «У Йоппії ж була одна учениця на ім'я Тавіта,

що значить «сарна»; вона була сповнена добрих діл і творила багато милостині. Сталося ж у ті дні, що вона занедужала й померла. Її обмили і поклали у світлицю. Лідда ж була поблизу Йоппії, тому учні, почувши, що Петро перебуває там, послали до нього двох чоловіків просити, щоб він не забарився прийти до них. Петро, вставши, пішов з ними; і коли він прийшов, завели його у світлицю, і всі вдвоє із слізьми стали перед ним і показували сорочки та плаття, що їх робила Сарна, живучи з ними...» (Дії 9:36-39).

Далі ми дізнаємося, що Петро з Божою допомогою воскресив Тавіту з мертвих, і, ясна річ, більшість людей звертають увагу саме на цей момент, що й не дивно, адже увагу людей більше привертають різні дива, а не рутинна праця. Але саме на тяжку, рутинну працю Тавіти варто звернути увагу. Чому? Бо саме завдяки цій праці вона і запам'яталася, і цілком можна припустити, що саме завдяки цьому вона й увійшла на сторінки Священного Писання.

Для Бога важливе те, що ми робимо в ім'я любові. Його не цікавлять удавані або корисливі мотиви. Найбільше, що ми можемо отримати за це, – це минуша людська слава. Проте якщо

ми допомагаємо ближнім в ім'я Христове, в ім'я любові, ми отримуємо від Бога значно більше: Господь вважатиме, що ми зробили це добро особисто Йому. А Господь не ходить у боржниках: ні тут, на землі, ні тим більше у вічності. Власне, людина отримує життя вічне завдяки справам любові, які вона виявляє ближнім.

Зовсім інша доля в потойбіччі чекає на тих, «хто збирає скарби для себе, а не в Бога багатіє» (Луки 12:21). Але чомусь більшість людей, які провадять саме такий земний стиль життя, вважають, що Бог дуже милий і прийме їх за будь-яких обставин у вічні небесні обителі. Якщо вони взагалі задумуються над цим, адже нагромадження великих і не дуже великих, а часто і мізерних матеріальних статків збирає стільки часу, що цим нерозумним людям часто бракує змоги задуматися над тим, а кому ж достануться ці великі, або не дужі великі, або ж взагалі мізерні матеріальні статки? Яка насправді їхня цінність в очах Божих? Яку користь від них отримують ближні? І зауважте, що розмір тут зовсім не має значення: рукоділля Тавіти для її оточення було куди значущим, ніж багатий врожай нерозумного багача.

Боже мовчання – одна з найбільших проблем у житті. Немає жодної проблеми, яка могла би зрівнятися за важливістю з цією. Чому страждає праведний? Якщо Бог є і Він – люблячий Отець, то чому Він мовчить? Чому Бог дозволяє статися тому або цьому?

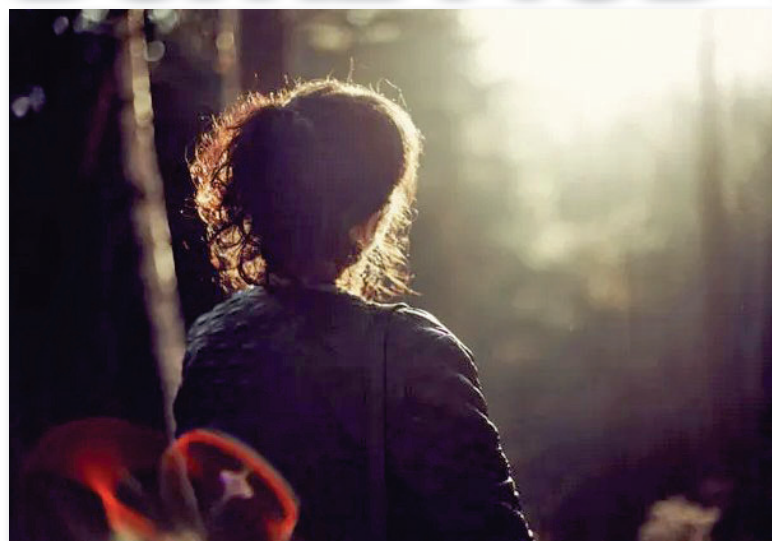
Ці питання сприяли появі більшої кількості агностиків, атеїстів і гуманістів на квадратний метр, ніж будь-які інші. Одразу скажемо: якщо ви – не спасенна людина, то ви не зможете знайти відповіді на ці питання.

У Біблії ця проблема розглядається в книзі Йова, найстарішій із коли-небудь написаних книг, що залишає далеко позаду Книгу мертвих, подібно до того, як гора Еверест перевершує майданчик для гольфу. Книга Йова має справу з класичною проблемою: чому страждає праведний? Чому Бог не запобігає катастрофічним вибухам, смертельним хворобам, автокатастрофам, тайфунам, потопам, війнам і мукам ув'язнених? Великий страждальник Йов каже: «О, якби то я знав, де Його я знайду, то прийшов би до місця Його пробування! Я б перед обличчям Його свою справу поклав, а уста свої я наповнив би доводами» (Йов 23:3-4).

Це класична, фундаментальна проблема. Неспасенний учений, що сидить біля ліжка вмираючої людини, може бути для неї не кращою розрадою, ніж гірчичники тридцятирічної давнини. Усе, що може сказати вмираючому ученому, – що після того, як його тіло згниє в землі, він стане добривом, а деякі тварини будуть його їсти...

Наука сама по собі ще ніколи не вирішила жодної основної проблеми

БОЖЕ МОВЧАННЯ

людства і ніколи не вирішить. Ймовірність перемоги науки над смертю нульова. На кожного народженого припадає один вмираючий. Наука нічого не зробила, щоб змінити це співвідношення, і ніколи не зробить. Ви скажете: ну, наука може забезпечити людей роботою. Ви також можете забезпечити себе роботою, копаючи канави. Ви скажете: наука полегшує страждання людей. Так, якщо у вас є гроші купити ліки. Половина населення світу лягає спати голодними, і приблизно одна двадцята цих людей за ніч помирає з голоду. Наука зробила декілька винаходів для багатих людей, які можуть дозволити собі розкішне життя, а інші повинні чекати.

Проблема полягає в тому, що якщо є Бог, чому Він мовчить? Чому дозволяє людині повертатися додому з війни з ампутованими руками і ногами, абсолютно безпорадною? Чому дозволяє народжуватися дітям із

хворобою Дауна? Чому Він не зробиць усе досконалим, щоб не було більше проблем?

Людині, яка перебуває в одиночному ув'язненні три роки і знає, що проведе там ще вісім років, дуже важко думати, що Бог ніколи не помиляється. Йов у відчай людини, яка втратила все, сидів на землі сім днів і сім ночей у мовчанні. Але коли врешті-решт почав говорити, він звинуватив Бога в усьому, окрім вбивства. Чи було це дозволено? Не поспішаймо судити Йова, бо ми ніколи не були в його становищі.

Чому праведний страждає? З цієї проблемою і має справу книга Йова. Це основна проблема людства. Чому Бог не запобігає руйнівним вибухам, приливним хвилям, автокатастрофам, тайфунам, авіакатастрофам, землетрусам і війнам? Безбожник, не маючи віри в існування Бога, сперечається через Його мовчання. Подібно до Йова він каже: «О, якби я знав,

де знайти Його, і міг підійти до престолу Його!».

Йов – досконалий приклад людини, яка намагається отримати відповідь від Бога і не отримує. Він втрачає усіх дітей, усе майно, здоров'я, від нього відвертається дружина; і на закінчення від нього відмовляються усі друзі.

Деїсти кажуть, що Бог – добрий, але в Нього немає часу стежити за усіма деталями життя. Бог – лише спостерігач. Щось на кшталт енергетичного поля на задвірках всесвіту.

Матеріалісти кажуть, що світом управляють випадкові закони, без втручання Божої Особи. Тому ми повинні покладатися на волю сліпого випадку. Але треба бути ненормальним, щоб проковтнути це. Який навіжений зможе звіряти годинник за керованим сліпим випадком всесвітом? Чому ж тоді Бог мовчить? Існує декілька лже теорій.

Бог байдужий. Коли Христос страждав на хресті, Він кричав: «Боже Мій, Боже Мій! Навіщо Ти Мене покинув?» (Матвія 27:46).

Істина полягає в тому, що Бог настільки сильно турбується про душу, що вилив Свій гнів на Ісуса Христа, і Біблія каже про це так: «А Він був ранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був, кара на Ньому була за наш мир» (Ісаї 53:5). Речі не завжди виглядають такими якими здаються.

Бог не спостережливий. Це зовсім не так. У Приповістях 15:3 говориться: «Очі Господні на кожному місці, позирають на злих та на добрих».

Бог не любить. І це не так. Хороші батьки, які люблять своїх дітей, будуть їх карати. У Євреїв 12:6-7 читаємо: «Бо Господь, кого любить, того

Він карає, і б'є кожного сина, якого приймає! Коли терпите кару, то робить Бог вам, як синам. Хіба є такий син, що батько його не карає?».

Хтось сказав: «Я вірю в сонце, навіть коли воно не світить. Я вірю в Бога, навіть коли Він мовчить. Я вірю в любов, навіть коли я залишився сам».

Бог планує наше життя, бачачи кінець ще на самому початку. Воля Божа досконала. Ми читаємо в Біблії, що «не бариться Господь із обітницею, як деякі вважають це барінням, але вам довготерпить, бо не хоче, щоб хто загинув, але щоб усі повернулися до каяття?» (2 Петра 3:9).

Так, іноді Він мовчить. Але Він знає, чому, і колись ми теж дізнаємося про це.

Гадаєте, Богові хочеться, щоб люди потрапили в пекло? Гадаєте, Він отримує задоволення, бачачи людей, які горять в озері вогненному? Це не біблійне вчення. Біблію так перевернули один із тих, хто сам прямує в пекло, намагаючись змусити вас думати, що пекло не існує.

Пекло створене не для людини. Біблія каже, що воно було створене для «диявола та його посланців» (Матвія 25:41). Тому якщо ви туди потрапите, то будете там чужоземцем, переміщеною особою і опинитесь в дуже недоброму місці існування.

Бог не створив людину з наміром проклясти її і приректи на перебування в озері вогненному. Це ваша ідея – протиставити свою праведність праведності Божій, вступити в боротьбу зі Всемогутнім, вдаючи, що Бога немає або що ви такі ж добрі, як і Він.

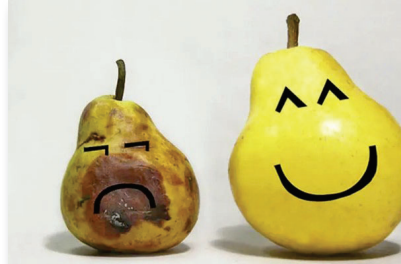
Бог не насолоджується смертю грішника. Він все зробив для того, щоб «усі спаслися і прийшли до пізнання правди» (1 Тимофія 2:4).

Усе на землі тимчасове – усі страждання, біди, горе і війни. А правда Божа повік пробуватиме.

Чи пізнали ви правду?

ДОПОМОЖІТЬ ДІТЯМ ПОБОРОТИ ЗАЗДРИСТЬ

«Це несправедливо!». Знаймо? Цей крик виникає в багатьох домівках, особливо коли брати і сестри порівнюють свої долі. Перш ніж наші діти навчаться говорити, вони вже вмійють заздрити.

Вони бачать щось, що є в когось іншого, і вирішують, що їхнє життя було би кращим, якби вони мали цю іграшку, ці ласощі чи місце на колінах у мамі. І зрештою, ці внутрішні бажання впливають на поведінку через зовнішню погану поведінку: скарги, сварки, захоплення та бійки.

Насправді із заздрістю борються не лише діти. Нам усім потрібно навчитися долати заздрість у власному серці, і тоді ми зможемо допомогти дітям боротися з нею в їхніх серцях.

Бажання, що зіпсувалися

У кожного є бажання. Ми прагнемо хороших речей: їжі, одягу, житла, друзів або сонячного дня для церковного пікніка. Багато наших бажань добрі. Однак коли ми починаємо хотіти чогось начебто і хорошого, але неправильно, чогось, що Слово Боже хотіти забороняє, бажання хороших речей можуть стати поганими. Вони поглинають нас так, що нам не вистачає задоволення та радості від Божої доброти, або ми

готові не послухатися Бога, щоб отримати те, чого так відчайдушно хочемо.

Єва помилково побажала плоду з дерева пізнання добра і зла, який Бог заборонив вживати (Буття 3:6). Ахан зажадав здобичі в битві під Єрихоном, не слухаючись ясного Божого наказу (Ісуса Навина 6:18-19). В обох випадках жадібні бажання працювали за однаковою схемою: побачив, зажадав, взяв, сховав. «І відповів Ахан до Ісуса та й сказав: Дійсно, згрішив я Господеві, Богові Ізраїля, і зробив так та так. І побачив я в здобичі одного доброго шин'арського плаща, і дві сотні шеклів срібла, і одного золотого зливка, п'ятдесят шеклів вага його, і забажав я їх, і взяв їх. І ось вони сховані в землі в середині намету мого, а срібло під ним» (Ісуса Навина 7:20-21).

Погані бажання приносять погані плоди

Дітям варто пояснити, що наші гріховні бажання не просто залишаються в серцях. Вони врешті-решт приносять погані плоди і спонукають нас до гріха. Апостол Яків застерігає: «Але кожен спокушується, як надиться й зводиться пожадливості власною. Пожадливості потому, зачавши, народжує гріх, а зроблений гріх народжує смерть» (Якова 1:14-15).

Коли дивитися через паркан і бажати того, що має хтось інший, це зробиць лише нещасливим. Приповісті 14:30 навчають: «Легідне серце життя то для тіла, а заздрість гнилизна костей».

Вибір вдячності

Ми не можемо вирішити проблему заздрості, даючи дітям усе, що вони хочуть. Досягнення ніколи не задовольняє ненаситних бажань заздрісного серця. Невдоволення – це не проблема через те, чого нам не вистачає; це

проблема невизнання того, що ми маємо. Як батьки, ми навчаємо своїх дітей і словами, і прикладом – здатністю вибирати вдячність за будь-яких обставин.

Павло нагадує: «Завжди радійте, безперестанку моліться, подяку складайте за все; бо така воля Божа для вас у Христі Ісусі» (1 Солунян 5:16-18). Павло вирішив бути вдячним Богові серед труднощів, кривд, нерозуміння, переслідувань і лиха (див. 2 Коринтян 12:10).

Коли ми практикуємо вдячність, це стає дуже хорошою звичкою. Зрештою, лише вдячні серця розуміють велику істину: життя несправедливе. Але ця несправедливість – на нашу користь. У Христі ми отримуємо всі духовні благословення, тому що Він прийняв усе покарання за наші гріхи. Благодать несправедлива. Бо дається нам ні за що. Багатства Божого милосердя й доброти щедро осипають нас, хоча ми їх зовсім не заслуговуємо.

Як подолати заздрість

Заздрість – злодійка, яка краде радість наших дітей. Навчаючи їх бути вдячними, ми можемо почати з сімейної молитви: «Будемо бігти шляхом Твоїх заповідей, бо пошириш Ти наше серце. Путь Своїх постанов покази нам, Господи, і ми будемо держатися її до кінця! Дай нам зрозуміти, і нехай ми держимося Закону Твого, і всім серцем ми будемо триматися Його! Провадь нас стежкою Твоїх заповідей, бо в ній ми знайшли уподобу. Серця наші прихили до свідчень Твоїх, а не до користі. Відверни наші очі, щоб марноти не бачили, на дорозі Своїй оживи Ти нас!» (Псалом 118 (118):32-37).

Бог може дати нам нові очі, які бачать Його доброту, і нові серця, які вдячні за Його забезпечення.

Меліса КРЮГЕР.

У ЛЬВОВІ ВІДБУЛАСЯ ПРЕЗЕНТАЦІЯ ДРУГОГО ВИДАННЯ БІБЛІЇ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ

У Львові з ініціативи Українського Біблійного Товариства відбулася презентація другого видання Біблії українською мовою, яке включає девтероканонічні книги.

У заході взяли участь значущі фігури церковного та наукового життя.

Це видання – кульмінація двадцятипятирічної роботи перекладачів, редакторів, мовознавців та вчених з України та інших країн. Серед гостей відділу з питань релігій та національності Львівської ОВА, Григорій Комендант, голова Українського Біблійного Товариства, та Бернт Олсен, представник Норвезького Біблійного Товариства.

«Процес створення цього перекладу зайняв 25 років. Популярність цього видання показує сильний інтерес суспільства до сучасного Слова Божого. Справжнім визнанням для нас буде те, коли ці тексти будуть

не просто прикрашати бібліотеки, а стануть предметом читання», – зокрема наголосив Василь Дорош.

За інформацією Міністерства культури, реалізація сучасного перекладу Біблії українською мовою була ключовим завданням Українського Біблійного Товариства з моменту його заснування.

Цей новий переклад Біблії заповнює відчутну прогалину в доступності сучасного релігійного тексту для українців. Це важливий крок на шляху до глибшого розуміння та єдності в інтерпретації Слова Божого.

LODA.GOV.UA.

ПРО ВОСКРЕСІННЯ МЕРТВИХ ПРАВИЛА ДЛЯ СТОСУНКІВ

Ніщо так не наповнює душу печаллю і болем, як втрата близьких. Бачачи бездыханне тіло рідної людини, ми мучимося усвідомленням безповоротної розлуки. Ніщо земне, людське не в змозі допомогти нашому горю – але те, що неможливо для людини, можливо для Бога.

Віра в загальне воскресіння мертвих є наріжним каменем християнської віри. «Якщо нема воскресіння мертвих, то і Христос не воскрес. А якщо і Христос не воскрес, то й проповідь наша марна, марна і віра ваша» (1 Коринтян 15:13-14). Якщо немає воскресіння, хибне все християнське вчення. От чому так борються проти віри у воскресіння вороги християнства, і от чому так рішуче затверджує віру у воскресіння Церква Христова.

Людині властиво сумніватися в усьому, що вище за її буденне розуміння, тому Бог давав і дає людям багато знаменій дійсності воскресіння. Та й сама природа містить образ воскресіння, який виявляється щорічно.

Вчення про воскресіння, що від початку світу вписане у велику книгу природи, з особливою силою передано у Священному Писанні, Книзі книг – Біблії. «Я Бог Авраама, і Бог Ісаака, і Бог Якова. Бог не є Бог мертвих, а живих» (Матвія 22:32), – каже Господь Ісус Христос юдеям, нагадуючи, що вчення про воскресіння мертвих міститься в їх Законі.

У пророцтві Єзекиїля, одного з чотирьох великих старозаповітних пророків, читаємо так:

«Господь вивів мене духом і поставив мене серед поля, і воно було повне кісток, і обвів мене навколо біля них, і ось дуже багато їх на поверхні поля, і ось вони дуже сухі. І сказав мені: сину людський! чи оживуть кістки ці? Я сказав: Господи Боже! Ти знаєш це. І сказав мені: пророчи пророцтво на кістки ці і скажи їм: «кістки сухі! слухайте слово Господнє!». Так говорить Господь Бог кісткам цим: ось, Я введу дух у вас, і оживете. І обкладу вас жилами, і вирощу на вас плоть, і покрию вас шкірою, і введу у вас дух, і оживете, і пізнаєте, що Я Господь. Я вирік пророцтво, як повелено було мені; і коли я пророкував, зчинився шум, і ось рух, і стали зближатися кістки, кістка з кісткою своєю... і ось, жили були на них, і плоть виростила, і шкіра покрила їх зверху... і ввійшов у них дух, і вони ожили, і стали на ноги свої – дуже, дуже велике полчище» (Єзекиїля 37:1-10).

Видіння пророка Єзекиїля

Є в Біблії і прямі описи випадків воскресіння мертвих. Одне з них знаходимо в Старому Заповіті, у 1 Книзі царів, у життєписі пророка Іллі, де за молитвою пророка воскресє хлопчик, син вдови з Сарепти Сидонської.

Особливо значні євангельські свідчення про те, як Господь Ісус Христос воскресав померлих: сина вдови з Наїна, дочку Яїра.

А як благоговійно Церква згадує воскресіння Лазаря, брата Марії і Марти. «Лазар, друг наш, занув; але Я йду розбудити його» (Івана 11:11), – сказав Господь. Коли ж Він разом з учнями прийшов до дому Марії і Марти, Лазар вже чотири дні був в гробі, так що його тіло почало розкладатися. Але Господь воскресив його, звернувшись гучним голосом: «Лазарю! Вийди геть. І вийшов померлий, оповитий по руках і ногах поховальними пеленами» (Івана 11:43-44).

Церковне передання розповідає про те, що після воскресіння Лазар прожив ще довге життя, був рукопокладений в сан єпископа і прийняв, врешті-решт, мученицьку смерть за Христа.

Насправді вчення про воскресіння мертвих є прадавнім вченням, яке можна назвати загальнолюдським. Ще до старозаповітних пророків вірою у воскресіння мертвих зміцнювався багатостраждальний Йов.

Вчення про воскресіння було поширене в Стародавньому Єгипті і в корінних народів Америки, зв'язок яких з народами Євразії урвався в незапам'ятні часи. Час виникнення цього вчення, мабуть, збігається з початком людської історії, і воно значно давніше за вчення про смерть без жодного воскресіння.

Є певні закони у відносинах, які діють для всіх: і віруючих, і невіруючих, і християн, і атеїстів. Ці закони – фізичні. Такі ж, як і сила тяжіння. У неї можна не вірити, але ви все їй підкоритеся.

Є безліч подруж, які дотримуються правил у стосунках – і мають гарні шлюби. А є й такі, які нехтують цими правилами – і все життя страждають.

Отож що необхідно знати для добрих стосунків подружжя?

Чоловічий мозок – це наче набір окремих коробок, і найголовніше – щоб ці коробки не дотикались одна до одної. Якщо є конкретна проблема, то чоловік йде до конкретної коробки, витягає речі з неї, вирішує проблему і ставить коробку на місце, не доторкаючись до інших коробок.

Мозок жінки – великий клубок із проводами, де все зв'язано між собою, як інтернетна мережа. Усіма процесами в її мозку керують емоції. Саме тому жінкам є справа до всього і вони нічого не забувають. У чоловіків є особлива коробка, про яку жінки навіть не підозрюють, – коробка, де нема нічого. І ця коробка – їхня улюблена. Вони б завжди залишались у ній, якби тільки було можна. Чоловіки можуть Нічого Не Робити.

Жінки цього не розуміють. У них мозок завжди працює активно. Вони не розуміють, як чоловік може сидіти і просто не робити нічого, ні про що не думати. І це дратує.

Для чоловіків стан такого «безробіття» – спосіб уникати стресу. Натомість жінки, щоб позбутися стресу, мають виговоритися. Їм не потрібні рішення чи поради: їм просто потрібно, аби їх вислухали.

Коли чоловік та дружина люблять одне одного, то щиро хочуть допомогти, коли в іншого виникає проблема. Але радять зробити так, як би самі повелися в цій ситуації. І виникає конфлікт.

Чоловік каже: перестань думати і говори про це. І жінка вибухає.

Натомість дружина каже: поговори зі мною, розкажи все мені. А такий метод остаточно добиває чоловіка.

Чоловіки й жінки говорять іноді однаковими словами, але різними мовами. У жіночому мозку багато місця для найдрібніших деталей. Чоловік дуже часто не пам'ятає про деталі. Для цього у нього просто бракує в мозку місця.

На запитання, як минув день, чоловік каже: нормально, бо в його пам'яті це

просто день. А для жінки це неймовірна кількість деталей. Коли жінка щось розповідає, то наче заново все це переживає.

Чоловік не здатен добре робити кілька справ одразу. Лише одну! А жінки жонглюють справами. Все й одразу. І думають, що чоловіки можуть так само. А вони не можуть. Тому не варто говорити про важливе чоловікові, коли він зайнятий – мозок просто не сприйме цього. Саме тому виникає безліч конфліктів, коли чоловік не чує того, що говорить жінка.

П'ять хвилин для жінок і чоловіків – зовсім різні об'єми часу.

Сексуальна активність чоловіків починається від моменту статевого дозрівання і знижується... зі смертю. Так задумав Бог! Постійне бажання чоловіка – це чудовий спосіб нагадувати йому, що жінку насамперед слід любити, дбати про неї. Саме тому дошлюбні інтимні стосунки – дуже нерозумний крок, особливо для жінок. Бо вони віддають те, що потрібно чоловікам, а взамін любові не отримують.

Жінки від природи люблять віддавати, тоді як чоловіки – брати, приймати. І жінка мусить навчитися мудрості, якщо хоче бути щасливою. Наприклад, якщо ви хочете, щоб чоловік щось зробив: скажіть йому про це декілька разів. І для жінки це виклик, бо вона вважає, що чоловік має додуматись допомогти сам, якщо любить. А це не так.

Тетяна ТРАЧУК.

(За промовою Марка Гангора «Чоловічий та жіночий мозок»).

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ

в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса: вул. Мочульського, 1 (на Майзлях).

ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,

ЩОСУБОТИ – молодіжне служіння о 19 год.

Адреса: УГРИНІВ, вул. Козацька, 3

ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

Телепрограму «Вірую» дивіться в інтернеті на viruyu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер, субота і неділя о 17:45-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 09:45-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається: Неділя - 11:00 П'ятниця - 18:30

За адресою:

м. Львів, вул. В. Великого, 4 Чекаємо вас!

Дорогі друзі!

Передплата-2024 розпочалася. УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ НЕ ЗМІНИЛИСЯ:

одн примірник – 350 грн. за рік;

20 примірників – 2000 грн. за рік;

40 примірників – 2500 грн. за рік;

80-100 примірників – 3000 грн. за рік.

Митьказали рекомендувану кількість замовлень. Але ви можете замовити будь-яку кількість примірників.

Кошти можна переказати на рахунок:

UA693052990000026001025500907 в АТ КБ «Приватбанк», МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

(з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «Вірую»)

або поштовим переказом на адресу:

Карпюк Олег Ярославович, місія милосердя «Добрий самарянин», вул. Мочульського, 1, Івано-Франківськ, 76002

(з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «Вірую»).

Наші газети можна отримувати на Новій пошті за умови замовлення від 500 примірників (вартість одного замовлення – 1000 грн).

Довідки телефоном +38 067 911-03-65.

ВІРУЮ

№ 11 (298) листопад 2023 р.

Виходить щомісяця

Засновник – Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р UA 693052990000026001025500907, АТ КБ «ПРИВАТБАНК», МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Наша сторінка в інтернеті: <http://viruyu.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль. Обсяг – 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж – 60000 примірників. Замовлення № 923. Редакція не завжди поділяє погляди авторів.